

litativ. Și noi care voiam să-l dăm exemplu Teatrului de Satiră pentru spectacole centrale...

Actorii de la Teatrul Tineretului au repetat voluntar în timpul lor liber și H. Mălineanu a compus pentru ei o muzică inspirată.

După cum se vede, Teatrul Tineretului a privit cu seriozitate matură problema unor spectacole vesele!

Al. P

Afiș ... afișe ...

Parafrazind afirmația lui Buffon: „stilul este omul”, am putea afirma la rîndul nostru, că „afișul este oglinda teatrului”. Într-adevăr, trecătorul mai puțin grăbit sau cetățeanul care-și așteaptă într-o stație autobuzul sau tramvaiul, și are timp să-și rotească privirea pe un panou al afișajului public, are prilejul unei meditații pe această temă. Iată, înșirate la rînd, afișele Teatrului Național „I. L. Caragiale”: *Regele Lear*, *Judecata focului*, *Apus de soare*, *Caleașca de aur*, *Ovidiu etc.* Mari, albe (de un alb incert, murdar) fără nici un chenar, pe care sînt înregistrate pur și simplu, de sus în jos, cu litere negre sub majusculele care pomenesc gros titlul piesei, numele actorilor, regizorului, pictorului scenograf etc. Nimic sărbătoresc, nimic important. Oare atît să li se cuvină unor spectacole de dimensiunile *Regelui Lear*, *Ovidiu* sau *Apus de soare*? Oare atît să merite *Caleașca de aur* sau *Judecata focului*? Aceste spectacole de mare montare, cu decoruri bogate, costume colorate, cu distribuții care cuprind nume ce fac cînteț teatrului românesc, se recomandă ele în mod corespunzător atenției publicului în asemenea afișe? Știm că Teatrul Național, prin tradiții, și-a impus un afiș sobru, simplu și serios, și nimeni nu are nimic împotriva acestei tradiții. Dar oare, sobrietatea, simplitatea și seriozitatea exclud cu desăvîrșire estetica, armonia, interesantul? Credem că nu.

Mai departe, ochiul privitorului întîlnește un alt grup de afișe care, de data aceasta, îi oferă ocazia să gîndească asu-

pra unui alt aspect al problemei. Sînt afișele Studioului actorului de film „C. Nottara”. Ele anunță *Microbii*, *Seara răspunsurilor*, *Nota zero la purtare*, *Mătrăguna* și *Hotel Astoria*. Din toate aceste afișe, mici, curate și mediocre, se desprind două, cu deosebire de bun gust și atractivitate: *Microbii* și *Hotel Astoria*.

Afișele Teatrului Municipal nu opresc cu insistență privirea; ele mărturisesc o remarcabilă îngrijire și seriozitate și o egală prețuire a spectacolelor. Astfel, pe rînd, premierele ne-au oferit compoziții semnificative pentru *Nebuna din Chaillot*, *Horia* și *Învățătoarea*. Odată intrate în repertoriu, aceste spectacole se recomandă demn, corect, în afișe de dimensiuni egale, cu caractere roșii pe fond alb, încadrate frumos, alături de spectacole noi cum e *Uraganul* sau de spectacole mai vechi ca: *Don Carlos*, *Pădurea*, *Don Gill de Ciorap verde* etc.

Ne oprim aici cu exemplificările. Nu mai insistăm asupra inconsecvenței cu care sînt concepute afișele Teatrului Armatei — afișe încărcate, greoaie, alături de altele anonime — nu ne oprim la afișele Teatrului Tineretului, devenite notorii prin repetare, banalitate și gust mediocru și, în fine, trecem peste cele ale Teatrului C.F.R. Giulești, care, așa cum sînt — nesemnificative, poate — au și darul de a fi foarte greu de întîlnit pe panourile afișajului public.

Ceea ce vrem să se desprindă din aceste însemnări fugare, este imperativul unui nou mod de a gîndi asupra rostului afișului de teatru. Departe de a fi un simplu anunț, el este și trebuie să devină, dacă nu este încă, o carte de vizită a spectacolului în particular și a teatrului în general. El este, în același timp, o invitație, o chemare la spectacol și trebuie să răzbată din întreaga lui concepție, odată cu ideea piesei pe care o recomandă și profilul artistic al teatrului. Cu alte cuvinte, gîndit de la piesă la piesă — cu imaginație și bun gust — el trebuie să fie tocmai prin unitatea de concepție o oglindă a teatrului respectiv.

Nic. MOLDOVAN